

ואין תומכה בישראל. זה לא שהתורה הקדושה זקוקה לתמיכה שלנו, אבל, רק עם תמיכה נכונה יש קיום לתורתנו הקדושה. וזה מה שאנחנו קוראים, והם תכו לרגליך ישא מדברותיך. מי הם אלו שתוכם כברם והם נושאי עול התורה, אלו שיודעים שהתורה היא מורשה. מורשה יש להנחיל. הדרך הנאות למסור תורה היא על ידי שנהיה דוגמא אישית. כאשר אנחנו מקיימים תורה ומצוות בשמחה ובטוב לבב, לומדים ומלמדים את אופני קיום התורה והמצווה, אזי אנחנו מנחילים את התורה בהידור. לאחר כמעט חודש של ימי רחמים ושופר, ימי תשובה ויום סליחה וכפרה, ימי שמחה, שבכל אחד מהימים המיוחדים האלו היה ציווי מיוחד של לתקוע בשופר, לענות נפש, לגור בסוכה וליטול ארבעת המינים, אנחנו מגיעים לחג היחיד שאין מצווה תלויה בה מלבד "עצרת". העצירה הזאת היא סופה של חג האסיף, הטבעת האחרונה בשרשרת שלושות הרגלים, לאסוף את כל הקדושה הביתה לימות החורף. זאת התמיכה הנדרשת. לעצור ולאסוף את כל העניינים. את כל הקדושה. את כל השמחה. את כל היגיעה והעמל. כאשר אנחנו רוקדים עם התורה, זאת הצהרת אמונים וכוונות שאחזנו ולא נעזבינה. מבאן קל יותר לצאת חזרה לימי החולין לאחר שקידשנו את עצמינו והנהגותינו בקדושת התורה. הלואי שנזכה לאסוף את כל הקדושה והמצוות לתוך "אסמינו", אזי השי"ת ישלח ברכה באסמינו ובכל משלח ידינו. ונזכה עוד השנת לפ'תיחת ד'לתות היכלו, בהר מרום הרים, בבניין שלם בביאת משיח צדקינו, במהרה בימינו.

עצרת הוא, ענין העלירה הוא לא כלכד לשבות ממלאכת הדיוט אבל היא עם זה לזהרת עמידה איזה זמן במקומות הקדש לעבוד במקומות ההם את האל יתברך בתורה או בתפלה או בעבודה כענין ושם איש מעבדי שאלו ביום ההוא נערכ לפני ה' והוא אמרו קדשו כום קראו ערכה ועל זה הדרך אמר יהוא קדשו ערכה לבעל, אמר אם כן שזה היום אחר חג הסוכות אשר בו שלמו כל שמחות הרגלים הוא קודש להיות יום ערכת שיערכו במקומות הקודש ותהיה שמחתו שמחה של תורה ומעשים טובים כאמרו ישמה ישראל בעושיו וזה כענין ויהי כי הקיפו ימי המסחה וישלח איוב ויקדשם והשכים בבקר והעלה עולות מספר כלם כי אמר איוב אולי חטאו בני וכו' וזה מפני השמחה הקודמת ובהיות שביום שביעי של פסח נערכו ישראל עם משה יחדו לשורר לאל יתברך כאמרו אז יסיר משה ובני ישראל קדש אותו היום להיות ערכת לה' אף על פי שלא היתה התשועה בתחלת היום וזה באר במשנה תורה באמרו וביום השביעי ערכת לה' אלהיך לא תעשה מלאכה ובהיות שהיה יום החמשים ליציאת מצרים יום מתן תורה אשר בו נערכו ישראל יחדו לעבודת האל יתברך קראוהו רבותינו ז"ל (מועד קטן פ"ק) ערכת, אמנם בתורה לא הוזכר אותו היום בזה השם כלל וזה מפני שקלקלו ישראל את המושג בעלירותם ויתנכלו את עדים מהר חורב. דרכו של רבינו הספורנו לקצר. באן בהסבירו את מעלת יום הנשגב שמיני עצרת, יום של "אבא" והבנים, הוא יוצא מגדרו. כל ימי הסוכות היינו זקוקים לכלי עזר כדי לשמוח, סוכה, ארבעה מינים, שאיבת מים ואפילו חבטת הערבה. ביום

השמיני, המסמל מעל לטבע, זהו יומא דמלכא. יום שאנחנו שמחים ש"אין כאלוקינו אין כאדונינו". אין צורך בסממן חיצוני, הקב"ה הטמין עצמו בתורה ונשמח עם התורה. ממילא מקיפין גם להראות השלמת עצמינו, קרבתינו העמוקה והאמיתית להקב"ה ללא עוררין. ממש ישמח ישראל בעושינו, מה שלא משיגים לאחר שום חג אחר, ניתן להשיג בשמיני עצרת.

זְכוֹר מִשְׁוֵי בְּתִיבַת גּוֹמָא מִן הַמַּיִם. נִמְנו דְּלָה דְּלָה וְהִשְׁקָה צֵאן מַיִם. סְגוּלֵיךְ עֵת צְמָאוּ לְמַיִם. עַל הַסֵּלַע הָךְ וַיֵּצְאוּ מַיִם: בְּשִׁמְיֵי עֲצֵרַת מִתְּפַלְלִים עַל הַגֶּשֶׁם. מִזְכִּירִים אֶת גְּדוּלַת מֹשֶׁה רַבֵּינוּ אֲשֶׁר כָּל שְׁמוֹ נִיתַן מֵעַצֵּם הַיּוֹתוֹ בַּמַּיִם. דּוּקָא הַשֶּׁם שֶׁנִּתְּנָה בַת פֶּרְעָה, דְּבַקָּה בּוֹ. רֵאשִׁית הַיּוֹתוֹ, לֵיד הַמַּיִם, מִימֵי הַתִּיבָה עַד אֲשֶׁר הִצִּיל אֶת בְּנוֹת יִתְרוֹ כַּדִּי שְׂיֻכְלוּ לַדְּלוֹת מַיִם. מִנְטִיית יָדוֹ עַל הַיָּם וְעַד זְרִיקַת הָעֵץ בְּמֵי מִרְיָה. מִנְתִּינַת הַמַּיִם בְּרַפִּידִים וְעַד מֵי מִרְיָבָה. גַּם רַבִּי עֲקִיבָא אֲשֶׁר הִשְׁלִים אֶת תּוֹרַת מֹשֶׁה רַבֵּינוּ (אִמְרַי רַב יְהוּדָה אִמְרַי רַב כְּסֵפָה שְׁעֵלָה מִשָּׁה לְמַרוֹס מִלְּאֹו לְהַקְב"ה שְׂיֻסְבַּ וְקוֹשֶׁר כְּתָרִים לְאוֹתוֹת אִמְרַי לְפָנָיו רַבִּי ע"ע מִי מֵעַכְבַּ עַל יָדָךְ אִמְרַי לֹו אִדָּם אֶחָד יֵשׁ שְׁעֵתִיד לְהַיּוֹת כְּסוּף כְּמָה דּוֹרוֹת וְעִקְיָבָל בֶּן יוֹסֵף שָׁמוֹ שְׁעֵתִיד לְדַרוֹשׁ עַל כָּל קוֹץ וְקוֹץ תִּילְיָן תִּילְיָן שֶׁל הַלְכּוֹת אִמְרַי לְפָנָיו רַבִּי ע"ע הַרְחָאוּ לִי אִמְרַי לֹו חִזּוֹר לְאַחֲרֹךְ הַלֵּךְ וַיִּסְבַּ כְּסוּף שְׁמוֹנָה שָׁרוֹת וְלֹא הָיָה יוֹדֵעַ מָה הֵן אוֹמְרִים תִּשָּׁא כְּחוֹ כִּיֹּן שְׁהִגִּיעַ לְדַבֵּר אֶחָד אִמְרַי לֹו תִלְמִידֵי רַבִּי מִנִּין לֵךְ אִמְרַי לְהֵן הַלְכָה לְמַשָּׁה מַסִּינֵי נִתְיַשְׁבָּה דַּעְתּוֹ חִזּוֹ וְכֹא לְפָנָי הַקְב"ה אִמְרַי לְפָנָיו רַבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם יֵשׁ לֵךְ אִדָּם כִּזָּה וְאַתָּה נּוֹתֵן תּוֹרָה ע"י אִמְרַי לֹו שְׁתוֹק כֵּךְ עֵלָה בְּמַחֲשָׁבָה) גַּם הוּא נּוֹצֵר ע"י הַכָּאֵת הַמַּיִם (טִיפָה אַחֲרֵי טִיפָה) בְּסַלְעַ. זֶה אִמּוֹר לְלַמֵּד אוֹתָנוּ שְׁלֹא מִשְׁנָה כְּמָה שְׁנֵהִיָּה קִשִּׁים אוֹ יִבְשִׁים, תְּמִיד נּוֹכַל לְהַתְּרַכֵּךְ עַל יָד מֵי הַדַּעַת, מֵי הַתּוֹרָה. זֹאת אוֹמְרַת, כֹּאֲשֶׁר אֲנַחְנוּ מִתְּפַלְלִים עַל הַגֶּשֶׁמֶת הַתּוֹרָה ע"י מִשְׁוֵי דְּבָרִים. ע"י הַעֲמָקָה בְּתוֹרָה. ע"י עֲמַל הַתּוֹרָה. לְלַכַּת לְמַצּוֹא אֶת הַמַּיִם וְלְהַמְתִּיקָם לְתִלְמִידִים. גַּם לְמֵי שְׁקֵשָׁה עֲלֵיו לִימּוּדֵי כְּסַלְעַ, לְטַפְטֵף לֹו מַיִם, טִיפָה אַחֲרֵי טִיפָה, בְּסַבְּלָנוֹת אִיִּן קָק, עַד שִׁיבְקַע הַסֵּלַע וַיִּשְׁתָּה מִמֵּי הַדַּעַת. זֶהוּ הַגֶּשֶׁמֶת הַגֶּשֶׁם יַעֲרוֹף כְּמַטֵּר (גֶּשֶׁם) לְקַחֵי הַתּוֹרָה. זֹאת תְּפִילַתֵּנוּ, שְׁבַצְדָּקַת הַתּוֹרָה שְׁצוּהָ לְנוּ מִשָּׁה, יַחֲוֹן הַשִּׁי"ת אוֹתָנוּ בַּחֲשֵׁרַת מַיִם.

הַאִמְרַי וְגו' יוֹרוּ מִשְׁפָּטִיךְ וְגו', יִתְבָּאֵךְ עַל דַּרְךְ אוֹמְרִים ז"ל בְּמַעֲשֵׂה שְׁבָאוֹ לְדוֹן עַל אִילָן שְׁהִיָּה מְזִיקָ לְדַרְךְ הַרְבִּים וְכו' וְאִמְרַי לְהַסֵּ עַד לְמַחֵר וְכו' וְשַׁלַּח וְקָץ וְכו', ע"כ, וְהוּא אוֹמְרַי הַאוֹמְרַי וְגו', אִדָּם כִּזָּה רָאוּי לְהוֹרוֹת מִשְׁפָּט וְכו', כִּי אִיִּן מִקּוֹס לּוֹמְרַי לֹו עוֹל קוֹרָה כו', וְזֶה לֵךְ הַחוֹת הַאוֹמְרַי לְאִבְיוֹ וְלְאִמוֹ: עוֹד יִרְלָה, לְפִי שְׁלוֹה שׁוֹפְטִים וְגו' לְשַׁבְּטִיךְ, וְאִמְרַי רַבּוֹתֵינוּ ז"ל שְׁכֵרִיךְ שִׁמְנָה דִּינִים לְכָל שַׁבָּט, לִזָּה אִמְרַי כִּי שַׁבָּט לֹו לְכָל מָה שְׁהוֹכַחְנוּ שְׁלַח נִשְׁאוֹ פְּנִים לְאִבְ וְלְאִחַ וְלְבֶן רָאוּיִים הֵם לְהַתְּמַנּוֹת עַל כָּל שַׁבְּטֵי יִשְׂרָאֵל, וְהוּא אוֹמְרַי יוֹרוּ מִשְׁפָּטִיךְ לִיעֲקֹב בְּדַרְךְ כָּלֵל, כִּי אִיִּן לְחוֹשׁ שִׁשְׁאוֹ פְּנִים לְשַׁבָּט יוֹתֵר מִשַׁבָּט זוֹלַתָּם: הַאוֹר הַחַיִּים הַקְּדוֹשׁ מִלְּמַדֵּינוּ, מִלְּמַדֵּי הַתּוֹרָה חַיִּיבִים תְּמִיד לְהַיּוֹת דּוֹגְמָא אִישִׁית. לֹא כְּמוֹ הַרְבֵּה מְנַהִיגִים אֲשֶׁר אוֹמְרִים, עֲשׂוּ כְּפִי שְׁאֵנִי אוֹמְרַי וְלֹא כְּמוֹ שְׁאֵנִי עוֹשֵׂה. וְד"ל. רַק אֱלֹו אֲשֶׁר לֹא נּוֹשָׂאִים פְּנִים לְעַצְמָם לֹא יִשְׁאוּ פְּנִים לְזוֹלַתָּם. וְלִזָּה בְּנֵי לֹוִי הָיוּ לְסַמַּל וְלְדוֹגְמָא. לְכֵן, הֵם אֱלֹו שְׂרָאוּיִים לְהוֹרוֹת לְכָל כָּלֵל יִשְׂרָאֵל. וְלְכֵן, הַרְמַב"ם קוֹבַע שְׁכָל מֵי שְׁשֵׁם בְּצַד אֶת עֲנִינֵי הָעוֹלָם וּמְכִיִּן עַצְמוֹ לְשֵׁרַת אֶת הַשִּׁי"ת בְּלֵי חֲשַׁבּוֹנוֹת "בְּנֵי אָדָם", נְשִׂאוֹת פְּנִים וְהַתְּחַנְּפוּיוֹת כֹּאֱלֹו וְאַחֲרִים, הוּא רָאוּי לְהַיּוֹת כְּשַׁבָּט לֹו וְנִתְקַדַּשׁ לְהַיּוֹת קוֹדֵשׁ קֹדֵשִׁים.